

Arrest

nr. 161 293 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2010 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 februari 2011 wordt aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 14 februari 2011 dient eerste verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juni 2011 dient eerste verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 oktober 2011 wordt aan eerste verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 19 oktober 2011 dient eerste verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 februari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 7 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 105 031 van 14 juni 2013 de afstand van het geding vaststelt aangezien de beslissing op 29 april 2013 is ingetrokken. Op 29 februari 2012 is de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 19 oktober 2011 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 juni 2013. Tegen deze beslissing dient eerste verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 161 292 van 3 februari 2016 het beroep verwerpt.

Op 17 februari 2013 dient eerste verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens is de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 12 maart 2013. Op 13 mei 2013 worden beide beslissingen ingetrokken. Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2012 en aanvulling op 14.11.2012 werd ingediend door:

M., Z. (R.R.: ...) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Kigistan op (...)1958

M., L. Geboren te Kigistan op (...)1957

+ meerderjarige zoon:

M., I. (R.R.: ...) geboren te Khasavyurt op (...)1995

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen halen aan dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden, hun land dienden te ontvluchten. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat zij enorme problemen gekend hebben in hun land van herkomst en dat zij hierdoor hun land dienden te ontvluchten. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat hun dochter in België woont en Belg is; zij verklaren echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij in hun land van herkomst volledig ten laste waren van hun dochter, dat zij over geen enkele bron van inkomsten beschikken en dat zij thans volledig ten laste zijn van haar en bij haar inwonen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij ten laste waren in hun land van herkomst, noch dat zij nu volledig ten laste zijn van hun dochter. Het louter voorleggen van loonfiches van hun dochter, volstaat niet om aanvaard te worden als bewijs van tenlasteneming. Dit argument kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij ernstige gezondheidsproblemen hebben en hiervoor de persoonlijke verzorging bekomen van hun dochter. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 24.05.2013. Wat het argument betreft dat hun dochter instaat voor de zorg en bijstand van haar moeder; betrokkenen tonen niet aan dat Dhr M niet kan instaan voor de zorg en bijstand van zijn echtgenoot. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen halen aan dat het zeer moeilijk is voor hen om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, omdat aldaar geen familie meer is en het derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben waar zij kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Ook dient opgemerkt te worden dat betrokkene dochter al sinds 2001 in België verblijft. Betrokkenen hebben zonder hun dochter negen jaar kunnen leven. Het argument dat zij dus geen gezinsleven meer kunnen vormen in hun land van herkomst, kan niet aanvaard worden gezien zij negen jaar lang zonder hun dochter een gezin hebben kunnen vormen in Rusland. Wat het argument betreft dat zij geen waardig en effectief gezinsleven kunnen hebben in hun land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen dit niet aantonen. Betrokkenen halen aan dat het niet redelijk is te verantwoorden om van de dochter van betrokkenen te verwachten dat zij naar Rusland verhuist. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard gezien aan hun dochter niet gevraagd wordt naar Rusland te gaan.

Betrokkenen halen aan dat er in Rusland geen adequate diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Betrokkenen kunnen echter wel naar Rusland gaan en een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 indien in Moskou.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het bestaan van de richtlijn 2004/38 op zich kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst teneinde er een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Betrokkenen kunnen zich overigens niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38; zij zijn immers geen begunstigden zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Evenmin is de dochter van betrokkenen een begunstigde omwille van het ontbreken van het communautair aspect. Zij begeeft zich niet van België naar een andere lidstaat.

De overige elementen (betrokkenen halen aan geïntegreerd te zijn, dat hun centrum van belangen in België ligt, dat zij het Nederlands beheersen en duurzame sociale banden in België hebben; betrokkenen halen aan dat zij overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt hebben en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; betrokkenen leggen schoolattesten voor van I en attesten Nederlandse les van I en mevrouw M) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 juni 2013.

De tweede bestreden beslissing van de eerste verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van HS, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., Z. geboren te Kigistan op (...)1958, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

De derde bestreden beslissing van de tweede verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van HS, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., L. geboren te Kigistan op (...)1957, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland Oostenrijk Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

De vierde bestreden beslissing van de derde verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van HS, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., I. geboren te Khasavyurt op (...)1995, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”*

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet moet worden toegepast.

In casu werden de tweede, derde en vierde bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekers betwisten niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijft zonder houders te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Een eventuele vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing kan verzoekers in principe dan ook geen voordeel opleveren.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad

dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM.

Bij de uiteenzetting van hun middel voeren verzoekers geen schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekers geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake (RvS 25 november 2015, nr. 233.024).

Verzoekers kunnen derhalve geen voordeel halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden, nadat zij eerder haar beslissing had ingetrokken.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden

geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires" Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers.

Dat ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoekers op 13/11/2012 hun hangende procedure art. 9bis VrW hebben geactualiseerd met de beëdigde vertaalde geboorteakte van hun Belgische dochter.

Dat verwerende partij hiermede geen rekening heeft gehouden in de vorige beslissing de welk zij spontaan heeft ingetrokken.

Dat verwerende thans partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet kunnen verklaren waarom het verblijf van verzoekers hun dochters) in België geen uitzonderlijke omstandigheid zou impliceren.

Er wordt een medisch attest naar voren gebracht waaruit onstuitbaar blijkt dat hun dochter dagelijks instaat voor de zorg en bijstand van haar ernstig zieke moeder en dat zij bovendien op hetzelfde adres

samenwonen de welk het voor verzoekers bijzonder moeilijk maakt om terug te gaan naar het land van herkomst om reden dat deze onontbeerlijke mantelzorg dan zou wegvallen (zie. AD).

Verzoekers hun dochters beschikken thans over de Belgische nationaliteit, doch was zij eerder als vluchteling erkend in het Rijk. Haar ouders (in casu verzoekers) hebben hun land van herkomst ontvlucht precies wegens dezelfde motieven de welk destijds de oorzaak vormden voor de dochter haar vlucht naar België.

Dit impliceert in casu tevens een uitzonderlijke omstandigheid, doch wordt niet aanvaard door verwerende partij.

Verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden en stelt ten onrechte dat verzoekers niet verklaren waarom het verblijf van de Belgische dochters een uitzonderlijke omstandigheid zou inhouden.

Dat ten tweede er benadrukt dient te worden dat verzoekers zich tevens beriepen op punt 2.3 betreffende prangende humanitaire situaties van de nieuwe regularisatie-instructies dd. 19.09.2009: "Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis van de wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. (Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld\ Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie.) "

Verzoekers betwisten niet dat deze criteria vernietigd werden door de Raad van State dd. 05.10.2011, doch merken op dat nochtans zowel het kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid zou worden bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat: « considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative a la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige a exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 2.7. van voormelde criteria is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten derde verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster nl.:

"Dat ten vijfde verzoekers ernstig ziek zijn en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende hebben¹ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R.M."

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop deze procedure art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoekster en haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te

ondernemen naar het thuisfront om vandaar vervolgens naar Moskou te reizen om aldaar de vereiste aanvraag te realiseren...

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster en haar afhankelijkheidsgraad vanwege haar Belgische dochter grondiger dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen. nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Jamsens, nr. 8094; Hv.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en <dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve met behoor ij naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april) met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling en de feiten of van rijntoestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, UW., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat ten vierde verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar het thuisland. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - schoolgang - werkbereidheid - jarenlang legaal verblijf- edm...) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing de uitstekende integratie van verzoekers niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Blijkens het administratief dossier riepen verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 oktober 2012 de prangende humanitaire situatie van de instructie van 19 juli 2009 in, de duur van hun verblijf in België, de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst, hun ernstige ziekte, de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, en hun integratie.

Verzoekers menen dat er geen rekening is gehouden met het feit dat hun dochter dagdagelijks instaat voor de zorg en bijstand van haar ernstige zieke moeder, dat zij op hetzelfde adres wonen en dat door een terugkeer de onontbeerlijke mantelzorg zou wegvallen.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dat de medische problemen niet kunnen worden behandeld in deze aanvraag wegens het duidelijk onderscheid tussen de procedure *9bis* en de procedure *9ter* in de vreemdelingenwet. De aanvraag om medische redenen werd afgesloten op 24 mei 2013. Het argument dat de dochter instaat voor de zorg en bijstand van haar moeder toont niet aan dat dhr. M. niet kan instaan voor de zorg en bijstand van zijn echtgenote. Dit argument kan daarom niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers weerleggen dit argument niet door opnieuw te verwijzen naar de medische problemen van eerste verzoekster en het feit dat hun dochter instaat voor de mantelzorg. Bovendien blijkt uit het medisch advies van 24 mei 2013 op de medische aanvraag om machtiging tot verblijf van eerste verzoekster dat zij kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. In tegenstelling tot verzoekers' bewering is door de verwerende partij weldegelijk onderzocht of eerste verzoekster kan reizen en nood heeft aan mantelzorg naar aanleiding van de aanvraag met toepassing van artikel *9ter* van de vreemdelingenwet. De Raad merkt bovendien op dat artikel *9bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat "*elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter*" niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris zou bijgevolg deze wetsbepaling met voeten treden wanneer hij deze medische elementen zou onderzoeken. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoekers thans poneren dat eerste verzoekster niet in staat zou zijn om een reis te ondernemen naar het thuisfront, terwijl dit niet in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden teruggevonden.

Waar verzoekers stellen dat zij om dezelfde redenen hun land van herkomst zijn ontvlucht als hun dochters die als vluchteling werden erkend, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat zij van hun beweringen geen bewijzen voorleggen en betrokkenen het bijgevolg niet aantonen. De loutere vermelding dat zij omwille van enorme problemen in hun land van herkomst hun land dienden te ontvluchten, volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Waar verzoekers met hun betoog zich beperken tot een loutere herhaling van de argumenten die reeds werden geuit in de aanvraag is hun betoog niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzen in hun middel naar het criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009. Zij betogen dat de verwerende partij de criteria uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel *9bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie) niet op hen heeft toegepast. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk de reden hiervoor aangegeven: "*Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*" De Raad treedt de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat de instructie op 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd omdat deze een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging door de Raad van State wordt de instructie geacht nooit te hebben bestaan en kon de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan ook geen toepassing maken. Verzoekers' toelichting dat het kabinet van mevrouw De Block en het bestuur zouden hebben verklaard dat zij de in de vernietigde instructie vastgelegde richtlijnen loyaal zouden blijven toepassen, wijzigt hieraan niets. Dergelijke

verklaringen doen geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie door toedoen van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Uit de vernietigde instructie kan geen rechtsmiddel gepuurd worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoekers verwijzen ten slotte naar hun vergevorderd stadium van integratie waardoor het buitengewoon moeilijk is om terug te keren. In de bestreden beslissing worden de elementen van lang verblijf en integratie niet als uitzonderlijke omstandigheden weerhouden zonder evenwel duidelijk aan te geven waarom deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen impliceren.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gesteld dat deze niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard aangezien deze “*behoren tot de gegrondheid*” en in deze fase niet worden behandeld. Verzoekers lijken hieraan in hun middel volkomen voorbij te gaan aangezien zij opperen dat niet duidelijk en afdoende wordt aangegeven waarom ‘deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren’. De Raad wijst erop dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris diende dus niet verder te motiveren over de verblijfsduur en de integratie van verzoekers aangezien de omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partijen conform vaste rechtspraak van de Raad van State betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (RvS 12 oktober 2005, nr. 150 107). Doordat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, hoefde verwerende partij dus niet te verantwoorden waarom dit geen elementen zijn die ‘een regularisatie kunnen impliceren’. De loutere affirmatie van verzoekers dat de motivering met betrekking tot de integratie-elementen niet als afdoende kan worden beschouwd en dat de beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden, volstaat uiteraard niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te bevinden.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel²

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, hun lang legaal verblijf in België, de ernstige medische situatie van verzoekster, hun langdurige procedures, de mantelzorg en afhankelijkheid vanwege de Belgische dochters - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.4 Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen op geen enkele wijze uiteenzetten waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. In zoverre verzoekende partijen betogen dat verwerende partij diende te onderzoeken of zij in aanmerking komen om te worden geregulariseerd omwille van hun integratie, langdurig verblijf, medische situatie van eerste verzoekster en afhankelijkheid van hun dochters, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, noch dat de beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de drie bevelen om het grondgebied te verlaten betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN